

Hayat Oyun mu

– Glhun ERTLAV · 17 Aralık 2010

Ya ben sevmeyi hiç beceremedim, ya da sevlmeye layık değilim diye düşündü kadın. Sigarasından bir nefes daha çekti dumanı tavana doğru üfleyip onların kaybolmasını izledi gözleri bir süre daha. Ne zaman mutlu olacağım acaba? Ya da ben hiç mutlu oldum mu ki. Kendimi kandırdığım bir oyun değil miydi mutluluk. Zaman zaman kendimden bile sakladığım duygularım değil miydi? Hep hayatla oyun oynamadım mı ben?

Peki neden ?

Hep başkaları mutlu olsun diye.

Annemi memnun etmek için evlenmedim mi, sırf o sevinsin yüzü gülsün diye doğurmadım mı o  çocuğu. Ne kaldı bana şimdi. Hepsi kendi evinde eşleri ve çocukları ile beraber. Benimle olsunlar tabi demiyorum ama arada bir de hatırımı sorsunlar istiyorum. Gerçi ocuklarımı çok hata olarak da kabullenmiyorum.

Ahh anne ahh, o ayrılıktan sonra neden bu kadar ısrar ettin ki yeniden evlenmeme. Ne oldu şimdi gördün m? Sen kırılmayasın sen zlmeyesin diyeydi bütün çabam. Neymiş te efendim kadınlar yalnız kalamazmış. Sende yalnızdın anne, ben seni hiç yalnız bıraktım mı? Her zaman yanında olmadım mı? Bende yalnız kalırsam çocuklarım beni de mutlak yanına almazlar mıydı? Bakma sen şimdi benim nazlanıpta sık sık gitmediğime, onlar gelsin istiyorum daha çok belki de ondandır nazlanmam.

Keşke o evliliği hiç yapmasaydım anne. Keşke aklıma girmeseydin de tekrar aşık olmak gibi hata yapmasaydım. Ama biliyor musun, çocukken yaptığımı yapıyor yine hatalarım yüzünden seni suçluyorum. şimdi bunları duymuş olsan bana gülümseyerek bakacaktın bunu da iyi biliyorum. Aşık olmuştum anne, evet bunu kendime bile zor itiraf etsem de aşık olmuştum. Böyle bir sevgiyi bir daha bulabilmeyi hiç ummadığım bir yaşta aşık oldum. Onun bana bakan o kapkara gözleri sarstı önce bedenimi. Sonrasında gösterdiği o ilgi vurdu iyice.

Beklemiyordum ki hiç, hlbuki öylesine gelmiştim ofisine. Bizim Ayteni bilirsin, tanımadığı bilmediği yoktur. Her dalda ayrı kuş uçurur Ayten.

Takıldı bana öylesine haydi gel seninle Ariflerin bürosuna gidelim, yarın bir resim sergileri var bakalım hazırlıkları ne aşamada dediğinde. Benim için diğer günlerden farkı olmayan bir Ayten li gün dahaydı.

Bilmiyordum ki o ofiste onunla karşılaşacağımı. Belki başkalarına çok kaba gelen, hiçte olağanüstü bir

görüntüsü olmayan birisiydi Yavuz. Ama beni etkilemeyi başarabilen ender insanlardan biriydi işte. Önce o bakışların esiri oldum, gerçi hala da unutamıyorum ya. Dikti gözlerini gözlerime hiç ayırmıyordu. Çayımı içerken bardağı bile nasıl tutacağını şaşırılmışım. Farkına vardı beni etkilediğinin konuşmaya başladığında direk bana soru soruyor gözlerimin içine bakmaya çalışıyordu. Kekeleyerek konuşmaya başladım ömrümde ilk kez. Kendi kendime sana neler oluyor kızım kendine gel diyordum içimden. Sanki o iç hesaplaşmamı duyuyor gibi bana daha dikkatli bakıyor ve tebessüm ediyordu. Bu hareketi yüzümün daha çok kızarmasına sebep oluyor, onun daha çok ilgisini çekiyordu.

Ofisten çıktığımızda Ayten de durumun farkına varmış kıkırdarak bana sorular soruyordu. Ben sadece o gözlerin etkisinde Ayteni atlatmaya çalışıyordum. Neyse ki çabuk toparlandım. Birkaç gün sonra unutmuşum bile. Telefonum çaldığında yeni bir makalenin hazırlığı içindeydim. Kahvemi yapmış masamın üzerine dosyalarımı açmışım. Zamansız gelen telefon beni yazacağım konudan alıkoydu, hele bir de tanımadığım numara ise açmamayı bile düşündüm. Neden açtım bilmiyorum, daha önce hiçbir tanımadığım numaraya cevap vermemiştim ama buna nedense cevap verdim.

__Merhaba Necla Hanım, numaranızı Ariften aldım, umarım mahsuru yoktur.

__Hayır yok... Yine kekelemeye başladım sesini duyar duymaz tanımışım:

__Bugün papatya cafe de bir kahve içelim, konuşacak çok şeyimiz olduğuna inanıyorum.

__Olur, saat kaçta?

__Saat 16.00

__Tamam

Bütün konuşma bu kadardı, o emretti ben kabul ettim. Bugün ve bundan sonra onunla yaşadığım her anda olduğu gibi. O ne dediyse kayıtsız şartsız kabul ettim. Âşıktım ya, böyle olması gerek diye düşünüyordum. Evliliğe karar vermemiz de çok uzun sürmedi. Sen beni hep desteklediğin için anne, benim için her şey yoluna çok kolay girdi. Gözüm kapalı kabul ettiğim evliliğimde gözüm kapalı gitmeye başladım. Hep ne söylerse kabul ettim hep doğruyu söylediğine inandığım gibi.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu bundan emindim, ama elimde somut deliller yoktu. Sık sık farklı telefonlar ve farklı isimler duyuyordum ondan. İnanırmaya çalışıyordu beni bir başkası olmadığına ama kadın hisleri çok güçlüdür. Bunu bilmiyordu. Onları beraber yakaladığımda gözlerindeki hüznüde görmüştüm. Çaba göstermedi kendini affettirmek için. Sadece bende aşkın eski heyecanı kalmadı dedi sessizce başını öne eğerek.

O an ne nefret ne de bir şeyler söyleme gereği hissettim. Belki de hazırlamıştım kendimi bu olaya. Bunları yaşadığım zaman daha soğukkanlıydım ama artık değilim anne. Her an ağlamaya hazır durumdayım, hep başımı dizlerinde düşünüp, hep seninle konuşuyorum artık. Bazen kızıyor bazen de hesap soruyorum sana.

İzin vermeyecektin tekrar âşık olmama...

Ben sevmeyi beceremiyorum, ya da sevmeyi hiç hak etmiyorum anne.